De attitude van patiënten over gebruik en inhoud van digitale gezondheidsplatformen en van de sumehr.

Haio: De Pauw Ida , U.G.
Promotor: Schrans Diego , U.G.
Praktijkopleider: LEBRUN Michel , STROBBE Marieke , VAN DEN ABBEELE Stefan

Context: Digitale gezondheidsplatformen zoals CoZo, Mijn Gezondheid en Helena stellen patiënten in staat om verslagen van specialisten, medicatieschema's en laboresultaten te bekijken. Dit draagt bij tot meer betrokkenheid bij de eigen gezondheid. Er is reeds onderzocht wat de visie is van patiënten en artsen over deze platformen en welke factoren een rol spelen in het gebruik ervan. Er is ook bestudeerd of deze platformen bijdragen tot meer correcte medische informatie en een betere gezondheid van de patiënt. Het doel van dit onderzoek was om deze bestaande inzichten uit te diepen in een kwalitatief onderzoek.

Onderzoeksvraag: Hoe gaan patiënten om met de digitale communicatieplatformen? Wat verwachten patiënten van deze platformen? Wat zijn de ervaringen van patiënten met de Sumehr?

Methode: Om deze onderzoeksvragen te beantwoorden, stelden we op basis van een literatuuronderzoek een vragenlijst op. We rekruteerden patiënten die ouder waren dan 18 jaar die op consultatie kwamen in onze eigen praktijk en voor wie er een Sumehr aanwezig was. Bij deze patiënten namen we semi-gestructureerde interviews af die we transcribeerden en vervolgens codeerden in NVivo volgens een iteratief proces.

Resultaten: Onze interviews tonen aan dat patiënten digitale platformen gebruiken om uiteenlopende redenen, zoals het bekijken van onderzoeksresultaten, vaccinatiestatus en verslagen van specialisten. Het is opvallend dat de kennis over de gezondheidsplatformen en de Sumehr bij patiënten onderling sterk varieert. Veel patiënten weten onder andere niet precies wie toegang heeft tot hun dossier en zijn niet bekend met het principe van geïnformeerde toestemming of functies zoals het logboek. Patiënten hebben uiteenlopende meningen over de beveiliging van medische gegevens: sommigen vertrouwen op het beroepsgeheim en de bestaande systemen, terwijl anderen zich meer zorgen maken. Patiënten merken op dat hun medische informatie verspreid staat over verschillende platformen, wat zorgt voor verwarring en de vraag naar centralisatie van hun medische gegevens. Patiënten verwachten dat hun huisarts instaat voor de volledigheid en correctheid van hun medisch dossier. Verder wordt het ontbreken van verslagen van specialisten ervaren als een tekortkoming die de continuïteit van zorg belemmert. Uit de resultaten blijkt dat de kwaliteit van de Sumehr sterk varieert. Patiënten erkennen wel de meerwaarde van de platformen en van de Sumehr naar de continuïteit van zorg toe, op voorwaarde dat het een correcte en actuele weergave is van hun gezondheidstoestand.

Conclusie: Veel patiënten kennen digitale gezondheidsplatformen en waarderen hun rol in zorgcontinuïteit, maar vaak blijft de kennis beperkt tot het kennen van één of enkele platformen, zonder volledig inzicht in hun functionaliteiten. Er is nood aan duidelijke uitleg, maar hoe deze educatie georganiseerd moet worden is nog onduidelijk. De huidige versnippering van gezondheidsinformatie leidt tot een sterke wens naar centralisatie. Huisartsen worden nog steeds beschouwd als eindverantwoordelijken van een volledig en correct digitaal medisch dossier.